

გადაწყვეტილება საქართველოს სახელით

1-----, 2019 წელი

თბილისი

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა
კოლეგია

მოსამართლე: ნათია ტოგონიძე
სხდომის მდივანი: თეა აფციაური

მოსარჩელე: სსიპ შემოსავლების სამსახური
წარმომადგენელი: ლ-----

მოპასუხე: შპს „ე-----“
წარმომადგენლები: ა-----ი, მ-----;

მოპასუხე: მ-----
წარმომადგენელი: გ-----ი, ა-----ი, მ-----;

მოპასუხე: გ-----
წარმომადგენელი: შ-----ი

მოპასუხე: გ-----ი (არ გამოცხადდა)

დავის საგანი - ცრუმაგიერ პირებად აღიარება

აღწერილობითი ნაწილი:

1. სასარჩელო მოთხოვნა:

1.1. შპს „ე-----“ (ს/კ 4-----), მ----- (პ/ნ 0-----), გ-----
----- (პ/ნ 0-----) და გ-----ი (პ/ნ 2-----) აღიარებულ იქნენ
ერთმანეთს ცრუმაგიერ პირებად.

2. მოპასუხის პოზიცია:

2.1. მოპასუხეების შპს „ე-----“, მ-----, გ-----ს წარმომადგენლებმა სარჩელი არ ცნეს, მხარი დაუჭირეს წარმოდგენილ შესაგებელს და მოითხოვეს არ დაკმაყოფილდეს სარჩელი უსაფუძვლობის გამო.

2.2. მოპასუხე გ-----ი არ გამოცხადდა სხდომაზე.

3. საქმეზე დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებები

3.1. მეწარმეთა და არასამეწარმეო (არაკომერციული) იურიდიული პირების რეესტრიდან ამონაწერის მიხედვით (მომზადების თარიღი 19.12.2014 წელი), 25% წილის მესაკუთრეა და ამასთან ერთად დირექტორია მ-----, 50% წილის მესაკუთრეა გ-----ი, 25% წილის მესაკუთრეა გ-----.

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებას:

- მეწარმეთა და არასამეწარმეო (არაკომერციული) იურიდიული პირების რეესტრიდან - (CD დისკი ს/ფ 18)

3.2. 2017 წლის 2-----ს მდგომარებით, სსიპ შემოსავლების სამსახურის ერთიანი ელექტრონული ბაზის მონაცემების თანახმად (შედარების აქტი), შპს „ე-----“ ერიცხება აღიარებული საგადასახადო დავალიანება 1 220 522, 23 ლარის ოდენობით.

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებას:

- შედარების აქტი (CD დისკი ს/ფ 18)

3.3. სსიპ შემოსავლების სამსახურის მიერ 2016 წლის 1-----ს გამოიცა N0----- ბრძანება შპს „ე-----“ ქონებაზე (მატერიალურ ან/და არამატერიალურ აქტივებს) ყადაღის დადების შესახებ. აღნიშნული ბრძანება შპს „ე-----“ უფლებამოსილი პირისათვის ცნობილი გახდა 2016 წლის 9-----ს. სსიპ შემოსავლების სამსახურის 2016 წლის 2-----თ შპს „ე-----“ ქონებას დაედო ყადაღა.

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებას:

- სსიპ შემოსავლების სამსახურის 2014 წლის 1-----ს N0----- ბრძანება (CD დისკი ს/ფ 18)
- სსიპ შემოსავლების სამსახურის 2016 წლის 2----- ქონებაზე ყადაღის დადების შესახებ (CD დისკი ს/ფ 18)

3.4. სსიპ საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს 2017 წლის 1----- წერილის მიხედვით, მეწარმეთა და არასამეწარმეო (არაკომერციული) იურიდიული პირების რეესტრის მონაცემებით მ----- პ/ნ 0----- რეგისტრირებულია: შეზღუდული პასუხისმგებლობის საზოგადოება „ე-----“

-----“ (ს/კ 4-----) კაპიტალში 25%-ანი წილის მესაკუთრედ, შეზღუდული პასუხისმგებლობის საზოგადოება „ე-----ს“ (ს/კ 4-----) კაპიტალში- 100%-ანი წილის მესაკუთრედ, ხოლო შპს „ტ-----ს“ (ს/კ 4-----) კაპიტალში- 40%-ანი წილის მესაკუთრედ.

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებას:

- სსიპ საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს 2017 წლის 1----- წერილი (CD დისკი ს/ფ 18)

3.5. 2015 წლის მოგების გადასახადის დეკლარაციის მიხედვით, შპს „ე-----“ მიერ საგადასახადო ორგანოში დეკლარაცია წარდგენილია იქნა 2016 წლის 3-----ს. კომპანიას დასაბეგრი მოგება ჰქონდა 614 828,65 ლარი, კუთვნილი მოგების გადასახადი შეადგენს 9224 ლარს.

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებას:

- 2015 წლის მოგების გადასახადის დეკლარაცია (CD დისკი ს/ფ 18)

3.6. 2016 წლის მოგების გადასახადის დეკლარაცია, შპს „ე-----“ მიერ, საგადასახადო ორგანოში წარდგენილია იქნა 2017 წლის 2-----ს. კომპანიას დასაბეგრი მოგება ჰქონდა 1 431 571,73 ლარი, კუთვნილი მოგების გადასახადი შეადგენს 214735 ლარს.

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებას:

- 2016 წლის მოგების გადასახადის დეკლარაცია (CD დისკი ს/ფ 18)

3.7. 2015 წლის დეკემბრის თვის საანგარიშო წლის (თვის) მიხედვით გაცემული თანხებისა და დაკავებული გადასახადების შესახებ ინფორმაციის მიხედვით, რომელიც საგადასახადო ორგანოში წარდგენილი იქნა 2016 წლის 9-----ს, მ----- დივიდენდის სახით გატანილი აქვს - 168 421,05 ლარი; გ-----ს დივიდენდის სახით გატანილი აქვს - 117 894,74 ლარი.

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებას:

- 2015 წლის დეკემბრის თვის საანგარიშო წლის (თვის) მიხედვით გაცემული თანხებისა და დაკავებული გადასახადების შესახებ ინფორმაცია (CD დისკი ს/ფ 18)

3.8. 2016 წლის დეკემბრის თვის დამატებული ღირებულების გადასახადის დეკლარაციის მიხედვით, რომელიც საგადასახადო ორგანოში წარდგენილი იქნა 2017 წლის 1-----ს, ბიუჯეტში გადასახდელი თანხა შეადგენდა 768 917 ლარი.

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებას:

- 2016 წლის დეკემბრის თვის დამატებული ღირებულების გადასახადის

დეკლარაცია (CD დისკი ს/ფ 18)

3.9. 2015 წლის დეკემბრის თვის გადასახადის წყაროსთან დაკავებული გადასახადების დეკლარაციის მიხედვით, რომელიც საგადასახადო ორგანოში წარდგენილია 2016 წლის 1-----ს, ფიზიკურ პირებზე გაცემული დივიდენდი შეადგენს 591 578,90 ლარს.

საანგარიშო თვეში განხორციელებული განაცემების მიხედვით 2015 წლის 3-----ს გაცემული იქნა სხვა ფიზიკურ პირებზე დივიდენდი 286 315,79 ლარის ოდენობით, გადასახდელი თანხა 14315,79 ლარი.

საქართველოში მუდმივი დაწესებულების არმქონე არარეზიდენტი ფიზიკურ პირზე - გ-----ათვის, 2015 წლის 3-----ს გაცემული იქნა დივიდენდი 305 263,16 ლარი, გადასახდელი თანხა 15263,16 ლარი.

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებას:

- 2015 წლის დეკემბრის თვის გადასახადის წყაროსთან დაკავებული გადასახადების დეკლარაცია (ს/ფ 130-132)

3.10. 2014 წლის 1----- ხელშეკრულების მიხედვით, შპს „ე-----ა“ და შპს „ი---“ შორის დაიდო ხელშეკრულება. ხელშეკრულების საგანს წარმოადგენდა: შენობის კომპლექსური გათბობის სისტემით უზრუნველყოფა; შენობის კომპლექსური ვენტილაციის სისტემით უზრუნველყოფა; შენობის კომპლექსური კონდიციონერების სისტემით უზრუნველყოფა; შენობის კომპლექსური ცხელი წყლის მოწოდების სისტემით უზრუნველყოფა; შენობის კომპლექსური წყლის მოწოდების სისტემით უზრუნველყოფა; შენობის კომპლექსური კანალიზაციის სისტემით უზრუნველყოფა; გამაგრებელი და დამათბობელი ჭერის მონტაჟი მუზეუმის ოფისებში; დაკიდული ჭერის მონტაჟი მუზეუმში; შენობის მაღალი ძაბვით უზრუნველყოფა; შენობის ტელესაკომუნიკაციო და საინფორმაციო ქსელებით უზრუნველყოფა; შენობის ავტომატიზაციით და მართვის სისტემით უზრუნველყოფა (BMS); სამუშაოების შესრულება შემუშავებული საპროექტო დოკუმენტაციის მიხედვით, კონცეფციის სრული დაცვით და გენერალურ წარმოდგენილი შემსრულებლის მიერ მომსახურების გაწევის ადგილი: ქ. თ-----. ხელშეკრულების ღირებულება დღგ-ის ჩათვლით შეადგენდა 6028950 აშშ დოლარს.

ხელშეკრულების 3.1.15. პუნქტის თანახმად შემსრულებელი ვალდებული იყო უზრუნველყო წინამდებარე ხელშეკრულების N1 დანართში ჩამოთვლილი საქონლით მომსახურების გაწევა 2015 წლის 2-----დე.

ხელშეკრულების 3.5. პუნქტის თანახმად ანგარიშსწორება ხორციელდებოდა ეტაპობრივად მხარეთა ურთიერთ შეთანხმების საფუძველზე.

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებას:

- 2014 წლის 1----- ხელშეკრულება (ს/ფ 133-138)
- საგადახდო ანგარიშფაქტურები (ს/ფ 139-151)

3.11. შპს „ე-----“ სსიპ შემოსავლების სამსახურის ელექტრონული ბაზიდან პირადი ბარათის მიხედვით, 2015 წლის 2-----ს დეკლარაციის მიხედვით იმპორტის გადასახადში კომპანიას წარმოეშვა დავალიანება 2880 ლარის ოდენობით.

2015 წლის 31 დეკემბრის საშემოსავლო გადასახადში ნაშთი პერიოდის ბოლოსათვის შეადგენდა 24990,02 ლარს.

2015 წლის დეკემბრის თვის მდგომარეობით დამატებითი ღირებულების გადასახადში კომპანიას აქვს 92254.25 ლარი.

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებას:

- შპს „ე-----“ ბარათები (ს/ფ 152-172)

3.12. შპს „ი---“-ის 2016 წლის 1-----ს წერილის მიხედვით, შპს „ე-----“ არ გააჩნდა კრედიტორული დავალიანება, მათ მიერ გამოწერილი ანგარიშ-ფაქტურების ღირებულება ანაზღაურებული იყო დროულად. შპს „ე-----“ მიმდინარე სამუშაოებისთვის გააჩნდა საავანსო თანხა ანუ დებიტორული დავალიანება.

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებას:

- შპს „ი---“-ის 2016 წლის 1-----ს წერილი (CD დისკი ს/ფ 18)

3.13. საქმეში წარმოდგენილი საგადასახდო ანგარიშფაქტურების მიხედვით, ბოლო ანგარიშფაქტურა თარიღდება 2016 წლის 3-----ით.

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებას:

- საგადახდო ანგარიშფაქტურები (ს/ფ 139-151)

სამოტივაციო ნაწილი**4. შემაჯამებელი სასამართლო დასკვნა:**

საქმეში არსებული მასალების გაცნობის, მხარეთა ახსნა-განმარტებების მოსმენის, სარჩელის ფაქტობრივი და სამართლებრივი საფუძვლიანობის შემოწმებისა და საქმეში არსებულ მტკიცებულებათა სამართლებრივი შეფასების შედეგად, სასამართლო მივიდა დასკვნამდე, რომ სსიპ შემოსავლების სამსახურის სარჩელი არ უნდა დაკმაყოფილდეს.

5. კანონები, რომლებითაც სასამართლომ იხელმძღვანელა:

საქართველოს კონსტიტუცია; საქართველოს საგადასახადო კოდექსი, საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსი; საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსი.

6. სამართლებრივი შეფასება:

6.1. საქართველოს კონსტიტუციის 67-ე მუხლის პირველი პუნქტის პირველი წინადადების თანახმად, სავალდებულოა გადასახადებისა და მოსაკრებლების გადახდა კანონით დადგენილი ოდენობითა და წესით.

6.2. საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის კოდექსის 25-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად აღიარებითი სარჩელი შეიძლება აღიძრას აქტის არარად აღიარების, უფლების ან სამართლებრივი ურთიერთობის არსებობა-არარსებობის დადგენის შესახებ, თუ მოსარჩელეს აქვს ამის კანონიერი ინტერესი.

6.3. საქართველოს საგადასახადო კოდექსის პირველი მუხლის თანახმად, ეს კოდექსი საქართველოს კონსტიტუციის შესაბამისად განსაზღვრავს საქართველოს საგადასახადო სისტემის ფორმირებისა და ფუნქციონირების ზოგად პრინციპებს, აწესრიგებს საქართველოს საბაჟო საზღვარზე მგზავრის, საქონლისა და სატრანსპორტო საშუალების გადაადგილებასთან დაკავშირებულ სამართლებრივ ურთიერთობებს, სამართლებრივ ურთიერთობაში მონაწილე პირის, გადასახადის გადამხდელისა და უფლებამოსილი ორგანოს სამართლებრივ მდგომარეობას, განსაზღვრავს საგადასახადო სამართალდარღვევის სახეებს, საქართველოს საგადასახადო კანონმდებლობის დარღვევისათვის პასუხისმგებლობას, უფლებამოსილი ორგანოსა და მისი თანამდებობის პირების არამართლზომიერ ქმედებათა გასაჩივრების წესსა და პირობებს, საგადასახადო დავის გადაწყვეტის წესს, არეგულირებს საგადასახადო ვალდებულების შესრულებასთან დაკავშირებულ სამართლებრივ ურთიერთობებს.

საქართველოს საგადასახადო კოდექსის მე-5 მუხლის შესაბამისად, პირი ვალდებულია გადაიხადოს ამ კოდექსით დაწესებული საერთო-სახელმწიფოებრივი და ადგილობრივი გადასახადები, ხოლო მე-6 მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, გადასახადი არის ამ კოდექსის მიხედვით სავალდებულო, უპირობო ფულადი შენატანი ბიუჯეტში, რომელსაც იხდის გადასახადის გადამხდელი, გადახდის აუცილებელი, არაეკვივალენტური და უსასყიდლო ხასიათიდან გამომდინარე.

ამავე კოდექსის 43-ე მუხლის პირველი ნაწილის „ა“ და „გ“ ქვეპუნქტების თანახმად: ა) გადასახადის გადამხდელი ვალდებულია შეასრულოს საგადასახადო ვალდებულებები საქართველოს საგადასახადო კანონმდებლობით დადგენილი წესითა და პირობებით; გ) საგადასახადო ორგანოს საქართველოს კანონმდებლობით დადგენილი წესით წარუდგინოს საგადასახადო დეკლარაციები, გაანგარიშებები და სააღრიცხვო დოკუმენტები.

ამავე კოდექსის მე-8 მუხლის მე-5 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტის თანახმად, აღიარებული საგადასახადო დავალიანებაა – საგადასახადო დავალიანება, თუ: პირს გაშვებული აქვს საგადასახადო ორგანოს მიერ მისთვის წარდგენილი საგადასახადო მოთხოვნის ან/და დავის განმხილველი ორგანოს გადაწყვეტილების გასაჩივრების ამ კოდექსით დადგენილი ვადა. ხოლო, ამავე მუხლის 24-ე ნაწილის თანახმად, საგადასახადო დავალიანება არის სხვაობა გადასახადის გადამხდელის მიერ დადგენილ ვადაში გადაუხდელი გადასახადების ან/და სანქციების თანხასა და ზედმეტად გადახდილი გადასახადების ან/და სანქციების თანხას შორის.

6.4. საქართველოს საგადასახადო კოდექსის მე-19 მუხლის პირველის ნაწილის თანახმად ურთიერთდამოკიდებულ პირებად ითვლებიან ის პირები, რომელთა შორის განსაკუთრებულ ურთიერთობათა არსებობამ შეიძლება გავლენა მოახდინოს მათი ან მათ მიერ წარმოდგენილი პირების საქმიანობის პირობებზე ან ეკონომიკურ შედეგებზე. ამავე მუხლის მე-2 ნაწილის ა) პირები არიან ერთი საწარმოს დამფუძნებლები (მონაწილეები), თუ მათი ჯამური წილი არანაკლებ 20 პროცენტია; ბ) ერთი პირი პირდაპირ ან არაპირდაპირ მონაწილეობს მეორე პირ საწარმოში, თუ ასეთი მონაწილეობის წილი არანაკლებ 20 პროცენტია; გ) პირი ახორციელებს საწარმოს კონტროლს; დ) ფიზიკური პირი თანამდებობრივად ექვემდებარება სხვა ფიზიკურ პირს; ე) ერთი პირი პირდაპირ ან არაპირდაპირ აკონტროლებს მეორე პირს; ვ) პირებს პირდაპირ ან არაპირდაპირ აკონტროლებს მესამე პირი; ზ) პირები ერთად, პირდაპირ ან არაპირდაპირ აკონტროლებენ მესამე პირს; თ) პირები ნათესავები არიან; ი) პირები ამხანაგობის წევრები არიან.

ამ ნორმის მე-3 ნაწილით, საქართველოს საგადასახადო კანონმდებლობის მიზნებისათვის ფიზიკური პირის ნათესავებად ითვლებიან: ა) ნათესავების პირველი შტო: მეუღლე, მშობელი, შვილი, და, ძმა; ბ) ნათესავების მეორე შტო: პირველი შტოს თითოეული ნათესავის მეუღლე, მშობელი, შვილი, და, ძმა, გარდა იმ ფიზიკური პირისა, რომელიც უკვე მიეკუთვნა პირველ შტოს; გ) პირები, რომლებიც ხანგრძლივი მეურვეობის შედეგად ერთმანეთთან დაკავშირებული არიან, როგორც მშობლები და შვილები. ამავე ნორმის მე-6 ნაწილით, ამ მუხლის მიზნებისათვის ფიზიკური პირი ითვლება წილის არაპირდაპირ მფლობელად, თუ ამ წილს ფლობს მისი ნათესავი.

განსახილველ შემთხვევაში მეწარმეთა და არასამეწარმეო (არაკომერციული) იურიდიული პირების რეესტრიდან ამონაწერის მიხედვით (მომზადების თარიღი 19.12.2014 წელი), 25% წილის მესაკუთრეთა და ამასთან ერთად დირექტორთა მ-----, 50% წილის მესაკუთრეთა გ-----ი, 25% წილის მესაკუთრეთა გ-----.

6.5. „მეწარმეთა შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-3 მუხლის მე-6 პუნქტის თანახმად თანახმად, კომანდიტური საზოგადოების შეზღუდული პარტნიორი, შეზღუდული პასუხისმგებლობის საზოგადოების, სააქციო საზოგადოებისა და კოოპერატივის პარტნიორები საზოგადოების კრედიტორების წინაშე პასუხს აგებენ პირადად, თუ ისინი ბოროტად გამოიყენებენ პასუხისმგებლობის შეზღუდვის სამართლებრივ ფორმებს.

საქართველოს საგადასახადო კოდექსის 246-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, თუ სასამართლო დაადგენს, რომ პრაქტიკულად შეუძლებელია გადასახადის გადამხდელის განსხვავება სხვა პირისგან და ეს პირი გამოყენებულია გადასახადის გადახდევინების უზრუნველყოფის ღონისძიებებისთვის თავის არიდების მიზნით, ითვლება, რომ აღნიშნული პირები არიან ერთიმეორის ცრუმაგიერი პირები. ამავე ნორმის მე-2 ნაწილით, გადასახადის გადამხდელის აღიარებული საგადასახადო დავალიანების გადახდევინების მიზნით, საგადასახადო ორგანოს უფლება აქვს, ცრუმაგიერი პირის მიმართ განახორციელოს საგადასახადო დავალიანების გადახდევინების უზრუნველყოფის ღონისძიებები.

მითითებული მუხლის საფუძველზე სასამართლო განმარტავს, რომ ამა თუ იმ ფიზიკური ან/და იურიდიული პირის ერთიმეორის ცრუმაგიერ პირად აღიარებისათვის სავალდებულოა არსებობდეს ორი კონკრეტული წინაპირობა, კერძოდ, პირები ერთიმეორის ცრუმაგიერი პირებად მიიჩნევიან თუ: 1) პრაქტიკულად შეუძლებელია გადასახადის გადამხდელის განსხვავება სხვა პირისგან; 2) ეს პირი გამოყენებულია გადასახადის გადახდევინების უზრუნველყოფის ღონისძიებისაგან თავის არიდების მიზნით.

სასამართლოს მოსაზრებით, არსებული საკანონმდებლო რეგულაცია ადგენს ორ ძირითად პირობას, რომელიც უნდა არსებობდეს ერთობლიობაში, რათა დადგინდეს სხვადასხვა პირთა ცრუმაგიერობა. ნორმის დეფინიციიდან გამომდინარე, შეუძლებელი უნდა იყოს ამ პირთა განსხვავება ერთმანეთისგან. სასამართლოს მიაჩნია, რომ არსებული ჩანაწერი არ მოიაზრებს პირთა ფიზიოლოგიურ თუ საიდენტიფიკაციო მონაცემთა შორის განსხვავებას (ასეთ შემთხვევაში სადავო გარემოებაც არ იარსებებდა), არამედ, გადასახადის გადამხდელთა განსხვავება შეუძლებელი უნდა იყოს მათი მიზნიდან გამომდინარე. ფაქტობრივად არსებულ ორ ან მეტ პირს შორის განხორციელებული ოპერაცია მიმართული უნდა იყოს საერთო მიზნის

მიღწევისკენ. თუმცა ამავედროულად ეს მიზანი უნდა წარმოადგენდეს საგადასახადო ვალდებულების გადახდევინების უზრუნველყოფის ღონისძიებისაგან თავის არიდებას. ამრიგად, განხორციელებული კონკრეტული ოპერაცია უნდა შეფასდეს, ემსახურება თუ არა იგი საგადასახადო ვალდებულების გადახდევინების უზრუნველყოფის ღონისძიებისგან თავის არიდებას. მოცემული სახის რეგულაცია იძლევა ფართო შეფასების არეალს, ვინაიდან არ არის დაკონკრეტებული თუ რა გარემოებათა პირობებში, რომელი ქმედება შეიძლება შეფასდეს უზრუნველყოფის ღონისძიებისგან თავის არიდებად. კანონი არ აკონკრეტებს, რომ აღნიშნული მიზანი შესაძლებელია მიღწეულ იქნეს დაინტერესებულ პირთა მიერ კანონისმიერი თუ უკანონო გზებით. ასეთ პირობებში, კი გადამხდელთა მიერ კანონით ნებადართული ქმედება უფლებამოსილ პირთა მიერ შესაძლებელია შეფასდეს, როგორც უკანონო, რაც გადასახადის გადამხდელებს ჩააყენებთ უკიდურესად მძიმე მდგომარეობაში.

სასამართლოს მიაჩნია, რომ, სამართლებრივი რეგულაციის მსგავს პირობებში, პირთა მიერ განხორციელებული ოპერაციის მიზანი უნდა იქნეს უტყუარად დადგენილი, ეჭვს არ უნდა იწვევდეს გადამხდელთა ქმედება ემსახურება რიგით საფინანსო-სამეურნეო საქმიანობას თუ გადასახადებისგან თავის არიდებას. ვარაუდის საფუძველზე სასამართლოს დაუშვებლად მიაჩნია პირთა ცრუმაგიერად ცნობა, რამაც შედეგობრივად შესაძლებელია გამოიწვიოს პირთა კონსტიტუციური უფლებების ხელყოფა.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2013 წლის 3 ოქტომბრის №ბს-103-96(კ-13) გადაწყვეტილებაში აღნიშნულია: „საკასაციო სასამართლო ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს და მიიჩნევს, რომ საგადასახადო კოდექსის 246-ე მუხლის შინაარსიდან გამომდინარე, ცრუმაგიერ პირებად აღიარებისათვის სახეზე უნდა იყოს გადასახადის გადამხდელის განსხვავების შეუძლებლობა სხვა იმ პირისაგან, რომელიც გამოყენებული არის გადასახადის გადახდევინების უზრუნველყოფის ღონისძიებისათვის თავის არიდების მიზნით ანუ გადასახადის გადამხდელი პირი, რომელსაც გააჩნია საგადასახადო ვალდებულებები, მისი გადახდისაგან თავის არიდების მიზნით ისეთ კავშირში შედის სხვა პირთან, რომ პრაქტიკულად შეუძლებელი არის მათი განსხვავება“.

საქართველოს საგადასახადო კოდექსის 246-ე მუხლის შინაარსიდან ცხადია, რომ კანონმდებელი არ მიუთითებს კონკრეტულ გარემოებებზე, რომელთა ერთობლიობა ქმნის ცრუმაგიერ პირებად აღიარების საფუძველს. ამასთან, „ცრუმაგიერი პირის დეფინიცია უნდა აკმაყოფილებდეს ორ კრიტერიუმს: ა) რეალური და ცრუმაგიერი პირი ერთმანეთისაგან არ უნდა განსხვავდებოდეს; ბ) ცრუმაგიერი პირი უნდა იყოს გამოყენებული გადასახადის გადახდევინების უზრუნველყოფის ღონისძიებებისათვის თავის არიდების მიზნით

(იგულისხმება საგადასახადო კოდექსით განსაზღვრული ღონისძიებები: საგადასახადო გირავნობა ან იპოთეკა, მესამე პირზე გადახდევინების მიქცევა, ქონებაზე ყადაღის დადება, ყადაღადადებული ქონების რეალიზაცია, საბანკო ანგარიშზე საინკასო დავალების წარდგენა, გადასახადის გადამხდელის სალაროდან ნაღდი ფულის ამოღება). ცრუმაგიერ პირს წარმოშობს რეალური პირის ქმედება - თავი აარიდოს გადასახადის გადახდევინების უზრუნველყოფის ღონისძიებას და შესაბამისი ქონება მანამდე გადასცეს ცრუმაგიერ პირს, ვიდრე მის მიმართ განხორციელდება შესაბამისი ღონისძიებები.“ (საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2017 წლის 20 აპრილის განჩინება საქმეზე №ბს-167-165(კ-17)).

ამდენად, ცრუმაგიერ პირებად ცნობის შესახებ სარჩელის წარდგენისას სასამართლომ კონკრეტული გარემოებების შეფასების შედეგად მოცემული ნორმის საკანონმდებლო მიზნის - უზრუნველყოფილ იქნას აღიარებული საგადასახადო ვალდებულების შესრულება გათვალისწინებით უნდა დაადგინოს და საგადასახადო ორგანომ უნდა დაამტკიცოს მოპასუხეთა ქმედებების ისეთი ჯაჭვის არსებობა, რაც დაადასტურებს რეალური და ცრუმაგიერი პირების განსხვავების შეუძლებლობასა და ცრუმაგიერი პირის გადასახადის გადახდევინების უზრუნველყოფის ღონისძიებებისათვის თავის ასარიდებლად შექმნასა თუ გამოყენებას.

სასამართლო აღნიშნავს, რომ ვინაიდან ცრუმაგიერ პირებად ცნობა უშუალოდ არის დაკავშირებული პირის საკუთრების უფლების შეზღუდვასთან, მის ქონებაზე საგადასახადო დავალიანების გადახდევინების უზრუნველყოფის ღონისძიებების გამოყენებასთან, აუცილებელია, რომ აღნიშნული ფაქტი დადგინდეს კანონით დადგენილი ყველა დანაწესის სრული დაცვითა და ფაქტობრივი გარემოებების შესწავლისა და შეფასების შედეგად. აღნიშნული, ასევე, დაკავშირებული არის სამართლებრივი სახელმწიფოს პრინციპთან, რადგან მხოლოდ კონკრეტული ერთი ფაქტის საფუძველზე პირთა ერთმანეთის ცრუმაგიერად ცნობამ შეიძლება გამოიწვიოს მისი დაუცველ მდგომარეობაში ყოფნა, მისი უფლებებისა და კანონით დაცული ინტერესების უკანონო ხელყოფა.

საქმის მასალებით დადგენილია, რომ სსიპ შემოსავლების სამსახურის მიერ, 2016 წლის 10 მაისს გამოიცა №0----- ბრძანება შპს „ე-----“ ქონებაზე (მატერიალურ ან/და არამატერიალურ აქტივებს) ყადაღის დადების შესახებ. აღნიშნული ბრძანება შპს „ე-----“ უფლებამოსილი პირისათვის ცნობილი გახდა 2016 წლის 9-----ს და სსიპ შემოსავლების სამსახურის 2016 წლის 2----- ქონებაზე ყადაღის დადების შესახებ აქტით ყადაღა დაედო შპს „ე-----“ ქონებას.

2015 წლის დეკემბრის თვის საანგარიშო წლის (თვის) მიხედვით გაცემული

თანხებისა და დაკავებული გადასახადების შესახებ ინფორმაციის მიხედვით, რომელიც საგადასახადო ორგანოში წარდგენილი იქნა 2016 წლის 9-----ს, მ----- დივიდენდის სახით გატანილი აქვს - 168 421,05 ლარი; გ-----ს დივიდენდის სახით გატანილი აქვს - 117 894,74 ლარი.

2015 წლის დეკემბრის თვის გადასახადის წყაროსთან დაკავებული გადასახადების დეკლარაციის მიხედვით, რომელიც საგადასახადო ორგანოში წარდგენილია 2016 წლის 1-----ს, ფიზიკურ პირებზე გაცემული დივიდენდი შეადგენს 591 578,90 ლარს.

საანგარიშო თვეში განხორციელებული განაცემების მიხედვით 2015 წლის 3-----ს გაცემული იქნა სხვა ფიზიკურ პირებზე დივიდენდი 286 315,79 ლარის ოდენობით. გადასახდელი თანხა 14315,79 ლარი.

საქართველოში მუდმივი დაწესებულების არმქონე არარეზიდენტი ფიზიკურ პირზე - გ-----თვის 2015 წლის 3-----ს გაცემული იქნა დივიდენდი 305 263,16 ლარი. გადასახდელი თანხა 15263,16 ლარი.

2016 წლის დეკემბრის თვის დამატებული ღირებულების გადასახადის დეკლარაციის მიხედვით, რომელიც საგადასახადო ორგანოში წარდგენილი იქნა 2017 წლის 1-----ს, ბიუჯეტში გადასახდელი თანხა შეადგენდა 768 917 ლარი.

შპს „ე-----“ სსიპ შემოსავლების სამსახურის ელექტრონული ბაზიდან პირადი ბარათის მიხედვით, 2015 წლის 2-----ს დეკლარაციის მიხედვით იმპორტის გადასახადში კომპანიას წარმოეშვა დავალიანება 2880 ლარის ოდენობით.

2015 წლის 31 დეკემბრის საშემოსავლო გადასახადში ნაშთი პერიოდის ბოლოსათვის შეადგენდა 24990,02 ლარს.

2015 წლის დეკემბრის თვის მდგომარეობით დამატებითი ღირებულების გადასახადში კომპანიას აქვს 92254.25 ლარი.

2017 წლის 2-----ს მდგომარეობით სსიპ შემოსავლების სამსახურის ერთიანი ელექტრონული ბაზის მონაცემების თანახმად (შედარების აქტი) შპს „ე-----“ ერიცხება აღიარებული საგადასახადო დავალიანება 1 220 522, 23 ლარის ოდენობით.

6.6. სასამართლო ვერ გაიზიარებს მოსარჩელის მიერ წინამდებარე სარჩელში გამოთქმულ მოსაზრებას, რომ გადასახადის გადამხდელის მიერ დივიდენდის სახით თანხის გატანა, ასევე საბანკო ანგარიშებიდან დანიშნულების გარეშე დიდი ოდენობით თანხების გატანა მიზნად ისახავდა საგადასახადო

დავალიანების გადახდევენების უზრუნველყოფის ღონისძიებებისაგან თავის არიდებას.

სასამართლო განმარტავს, რომ სასარჩელო მოთხოვნის სწორად გადაწყვეტისათვის არსებითი მნიშვნელობა აქვს დივიდენდის ბუნებისა და გაცემის წესის განსაზღვრასა და სადავო შემთხვევაში მისი გაცემის მიზნის დადგენას, რამეთუ ცრუმადგიერი პირების მიერ განხორციელებული ოპერაცია ემსახურება საგადასახადო ვალდებულების გადახდევენების უზრუნველყოფის ღონისძიებებისაგან თავის არიდებას. ამასთან, სასამართლო განმარტავს, რომ ასეთი მიზანი უნდა დასტურდებოდეს საქმეში არსებულ მტკიცებულებათა სრულად და ყოველმხრივ შესწავლის შედეგების გონივრული განსჯიდან და მხოლოდ ეჭვი, რომელიც არ დასტურდება სათანადო მტკიცებულებებით ან არ გამომდინარეობს პირთა ქმედებების უწყვეტი ჯაჭვის შეფასებიდან, არ შეიძლება გახდეს პირის უფლებების შეზღუდვის კანონიერი საფუძველი.

საქართველოს საგადასახადო კოდექსის მე-8 მუხლის მე-12 ნაწილის (სადავო პერიოდში მოქმედი რედაქცია) განმარტებული იყო, რომ დივიდენდი არის აქციონერის/მოწილის მიერ აქციებიდან ან უფლებებიდან (წილებიდან) მიღებული (მათ შორის, პრივილეგირებული აქციებიდან პროცენტის სახით მიღებული) ნებისმიერი შემოსავალი, რომელიც მიიღება მოგების განაწილების შედეგად და რომელსაც იურიდიული პირი უნაწილებს აქციონერებს/მოწილებს, კაპიტალში მათი კუთვნილი აქციების/უფლებების პროპორციულად ან პროპორციის დაცვის გარეშე. ამასთანავე, დივიდენდს არ მიეკუთვნება: ა) იურიდიული პირის ლიკვიდაციისას ან აქციის/წილის გამოსყიდვისას ფულადი ან ნატურალური ფორმით განხორციელებული გადახდა (განაცემი), რომელიც არ აღემატება კაპიტალში (საწესდებოსა და საემისიოში) აქციონერის/მოწილის მიერ განხორციელებული შენატანის ოდენობის ფარგლებს; ბ) იურიდიული პირის აქციონერზე/მოწილზე განხორციელებული გადახდა ამავე იურიდიული პირის აქციის/წილის საკუთრებაში გადაცემით.

სასამართლო მიუთითებს, რომ საზოგადოების მიერ დივიდენდის გაცემის წესს და პირობებს აწესრიგებს საქართველოს კანონი „მეწარმეთა შესახებ“, რომლის სადავო პერიოდში მოქმედი რედაქციის მე-8 მუხლი ადგენდა, რომ შეზღუდული პასუხისმგებლობის საზოგადოებასა და სააქციო საზოგადოებაში პარტნიორთა კრების გადაწყვეტილებით შეიძლება დადგინდეს წლიური და შუალედური მოგების დივიდენდების სახით განაწილება.

სასამართლო აღნიშნავს, რომ დივიდენდი წარმოადგენს იურიდიული პირის მოგების ისეთი განაწილებით მიღებულ შემოსავალს, რომელზე უფლებაც მოპოვებულია ამ იურიდიულ პირში წილის/აქციის ფლობით. შეზღუდული პასუხისმგებლობის საზოგადოების ერთპიროვნულ პარტნიორსა და

დირექტორს ანიჭებდა უფლებამოსილებას განესაზღვრა დივიდენდის მიღება/არ მიღების საკითხი. სასამართლოს მიაჩნია, არ არსებობს საქართველოს საგადასახადო კოდექსის 246-ე მუხლის გამოყენების საფუძველი, რომელიც ცალსახად ადგენს, რომ მიზანი კონკრეტული ოპერაციის განხორციელებისა უნდა იყოს გადასახადის გადახდევის უზრუნველყოფის ღონისძიებებისაგან თავის არიდება. ასეთი მიზანი კი კონკრეტულ შემთხვევაში არ დასტურდება.

ამასთან, საქმეში წარმოდგენილი, შპს „ე-----“ პირადი აღრიცხვის ბარათებით დასტურდება, რომ კომპანია იხდიდა გადასახადებს, არ ერიცხებოდა დავალიანება და დივიდენდის გაცემის დროისათვის კომპანიას ბიუჯეტში ზედმეტობა უფიქსირდება(დეკლარაციების წარდგენის შემდგომაც).

რაც შეეხება, შპს „ი---“-ის მიერ ანაზღაურებულ თანხებს, წერილში აღნიშნულია, რომ მათ მიერ გამოწერილი ანგარიშ-ფაქტურების ღირებულება ანაზღაურებული იყო დროულად. მოპასუხის განმარტებით, აღნიშნული არ გულისხმობს სახელშეკრულებო თანხას, ანაზღაურებული იქნა რეალურად შესრულებული სამუშაოს ღირებულება, ვინაიდან ეტაპობრივად ხდებოდა ანგარიშსწორება. მათივე განმარტებით, ხელშეკრულება შეწყდა, სრულად არ მომხდარა თანხების ათვისება, სახეზე იყო ნარდობის ხელშეკრულება, რომლის შეწყვეტის უფლება ნებისმიერ დროს შეეძლო დამკვეთს. ამასთან, სსიპ შემოსავლების სამსახურიც სარჩელში აღნიშნავს, რომ დამკვეთის მიერ შპს „ე-----“-ის ათვის“ სრულად იქნა ანაზღაურებული შესრულებული სამუშაოს ღირებულება.

ამასთან, საგულისხმოა ის გარემოება, რომ საქმეში წარმოდგენილი საგადასახადო ანგარიშფაქტურების მიხედვით, ბოლო ანგარიშფაქტურა თარიღდება 2016 წლის 3-----ით. მოპასუხის განმარტებით, მათი მხრიდან დივიდენდის გატანა არ ემსახურებოდა საგადასახადო ვალდებულებისაგან თავის არიდების მიზანს. მათ ჰქონდათ ვარაუდი, რომ გაფორმებული ხელშეკრულებიდან გამომდინარე, კომპანიაში კვლავ შემოვიდოდა ფულადი სახსრები.

რაც შეეხება დირექტორის მიერ ფიდუციური მოვალეობების დარღვევას, სასამართლო განმარტავს, რომ დირექტორის მიერ ნაკისრი ვალდებულებების შესრულება, კრედიტორისადმი პირადი პასუხისმგებლობის საკითხის განხილვა არ წარმოადგენს ადმინისტრაციული დავის განხილვის საგანს და არ აქვს კავშირი ცრუმაგიერ მფლობელობასთან, რადგან, მართალია, ორივე შემთხვევაში წარმოიშვება მოთხოვნის უფლება არა უშუალოდ მოვალის, არამედ სხვა პირის მიმართ, თუმცაღა მოთხოვნის საფუძველები ორივე შემთხვევაში განსხვავებულია და არ უნდა მოხდეს „მეწარმეთა შესახებ“ საქართველოს კანონით დადგენილი გამჭოლი პასუხისმგებლობის ცრუმაგიერ

მფლობელობასთან გაიგივება.

სასამართლო დამატებით მიუთითებს „მეწარმეთა შესახებ“ საქართველოს კანონზე, რომლის მე-3 მუხლის მე-6 პუნქტით დადგენილია, რომ კომანდიტური საზოგადოების შეზღუდული პარტნიორი, შეზღუდული პასუხისმგებლობის საზოგადოების, სააქციო საზოგადოებისა და კოოპერატივის **პარტნიორები საზოგადოების კრედიტორების წინაშე პასუხს აგებენ პირადად, თუ ისინი ბოროტად გამოიყენებენ პასუხისმგებლობის შეზღუდვის სამართლებრივ ფორმებს.**

სასამართლო განმარტავს, რომ „მეწარმეთა შესახებ“ საქართველოს კანონით, ასევე, დადგენილია დირექტორისა და საზოგადოების პარტნიორთა პასუხისმგებლობის საკითხი კრედიტორთა წინაშე, როდესაც მიუხედავად საზოგადოების შეზღუდული პასუხისმგებლობისა, კანონით დადგენილი კონკრეტული საფუძვლების არსებობისას პასუხისმგებლობა სწორედ პარტნიორებსა და დირექტორს ეკისრებათ, თუმცა აღნიშნული საკითხის შესწავლა წარმოადგენს სამოქალაქო წესით განსახილველი დამოუკიდებელი მოთხოვნის საგანს.

ზემოაღნიშნულთან დაკავშირებით, სასამართლო დამატებით მიუთითებს, რომ საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატამ მნიშვნელოვანი განმარტება გააკეთა კომპანიის საგადასახადო ვალდებულებებისათვის კომპანიის პარტნიორებისა და დირექტორის პირადი პასუხისმგებლობის თაობაზე (საქმე №ას-1307-1245-2014 და საქმე №ას-1158-1104-2014). კერძოდ, საკასაციო სასამართლოს მსჯელობის საგანი იყო, ეკისრებათ თუ არა კომპანიის პარტნიორებსა და დირექტორს პირდაპირ და უშუალოდ, მთელი მათი ქონებით პასუხისმგებლობა კომპანიის საგადასახადო ვალდებულებებისათვის, იმ შემთხვევაში თუ დადასტურებულია, რომ კომპანიას აღნიშნული ვალდებულებების შესრულება არ შეუძლია; უფლებამოსილია თუ არ სსიპ შემოსავლების სამსახური მოითხოვოს მათგან კომპანიის საგადასახადო ვალდებულებების ანაზღაურება და რა სამართლებრივი საფუძვლით. საკასაციო პალატამ არ გაიზიარა შემოსავლების სამსახურის მოსაზრება იმის თაობაზე, რომ მისი მოთხოვნა კომპანიის პარტნიორებისა და დირექტორის მიმართ გამომდინარეობს სამოქალაქო კოდექსის 992-ე მუხლიდან და მიიჩნია, რომ განსახილველი შემთხვევა უნდა დარეგულირდეს „მეწარმეთა შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-9 მუხლის მე-6 პუნქტით და მე-3 მუხლის მე-6 პუნქტით. საკასაციო პალატამ აღნიშნა, რომ კომპანიის პარტნიორებისა და დირექტორის სხვადასხვა სამართლებრივი მდგომარეობის გამო განსხვავებულია კომპანიის ვალდებულებებისათვის მათი პირადი პასუხისმგებლობის სამართლებრივი საფუძვლები.

საკასაციო პალატამ განმარტა, რომ „მეწარმეთა შესახებ“ კანონი კომპანიის

კრედიტორების წინაშე კომპანიის პარტნიორის პირადი პასუხისმგებლობის შესაძლებლობას ითვალისწინებს მე-3 მუხლის მე-6 პუნქტით, რომლის თანახმად, შეზღუდული პასუხისმგებლობის საზოგადოების პარტნიორები კრედიტორების წინაშე პასუხს აგებენ პირადად, თუ ისინი ბოროტად გამოიყენებენ პასუხისმგებლობის შეზღუდვის სამართლებრივ ფორმებს. საკასაციო პალატამ მიიჩნია, რომ აღნიშნული ნორმა ფართოდ განიმარტება და თავის თავში მოიცავს არა მხოლოდ პასუხისმგებლობის შეზღუდვის კორპორატიული ფორმის ბოროტად გამოყენებას (მაგ., კორპორაციის, როგორც მხოლოდ პარტნიორის მიზნის მისაღწევი „ინსტრუმენტის“ დანიშნულებით გამოყენება; „კორპორატიული ფორმალობების დაუცველობა“; კორპორაციის, როგორც პარტნიორის „ალტერ ეგოს“ არსებობა), არამედ თავად შეზღუდული პასუხისმგებლობის, როგორც პასუხისმგებლობის ელემენტის, ბოროტად გამოყენებას, რაც გულისხმობს პარტნიორის მიერ პასუხისმგებლობის შეზღუდვის პრივილეგიის მარტოოდენ სხვისი ინტერესების საზიანოდ გამოყენებას და საკუთარი ეკონომიკური რისკებისა და დანაკარგის სხვაზე გადაკისრებას კრედიტორის განზრახ შეცდომაში შეყვანით. საკასაციო პალატამ განმარტა, რომ პარტნიორის მიერ შეზღუდული პასუხისმგებლობის ფორმის ბოროტად გამოყენება სახეზეა, როცა შეზღუდული პასუხისმგებლობის საზოგადოების პარტნიორი საზოგადოებაში უშუალოდ ხელმძღვანელობს და ახორციელებს ისეთ საქმიანობას, რომელიც მიზნად ისახავს გადასახადებისაგან თავის არიდებას, ანუ როცა საზოგადოება პარტნიორის მიერ გამოიყენება არადეკლარირებული შემოსავლის მაგენერირებელი წყაროს დანიშნულებით. საკასაციო პალატის განმარტებით, კომპანიის პარტნიორის მიერ შეზღუდული პასუხისმგებლობის ფორმის ბოროტად გამოყენების მტკიცების ტვირთი ეკისრება მოსარჩელეს.

ამასთან, საკასაციო სასამართლომ აღნიშნა, რომ კომპანიის პარტნიორებსა და დირექტორს ეკისრებათ პასუხისმგებლობა როგორც გადაუხდელი გადასახადის ძირითადი თანხის, ისე საგადასახადო კოდექსით გათვალისწინებული საურავის ნაწილში. მათი პასუხისმგებლობა სახელმწიფოს წინაშე კომპანიის ვალდებულებების მიმართ სუბსიდიურია, ხოლო ერთმანეთის მიმართ სოლიდარული.

ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, სასამართლო მიიჩნევს, რომ საქმის მასალებით არ დასტურდება ის გარემოება, რომ მოპასუხეები მათ მიერ განხორციელებული ოპერაციების ერთობლიობით მოქმედებდნენ კუთვნილი საგადასახადო ვალდებულებების თავიდან აცილების მიზნით. რაც შეეხება ზოგადად დივიდენდის გაცემის წესის კანონიერების თუ პარტნიორისა და დირექტორის პირადი პასუხისმგებლობის საკითხების განხილვას აღნიშნული გამომდინარეობს „მეწარმეთა შესახებ“ საქართველოს კანონიდან და სცდება განსახილველი ადმინისტრაციული დავის ფარგლებს. ამასთან, სასამართლო აღნიშნავს, რომ პირთა ერთმანეთის ცრუმაგიერად ცნობა წარმოადგენს

დამოუკიდებელ მოთხოვნას, რომელიც გამომდინარეობს შესაბამისი საკანონმდებლო და ფაქტობრივი საფუძვლებიდან და იგი ვერ დაეფუძნება სხვა საკანონმდებლო და ფაქტობრივი მდგომარეობიდან გამომდინარე შესაძლო სამართლებრივ საფუძვლებს.

6.7. სასამართლო სადავო საკითხთან დაკავშირებით დამატებით განმარტავს, რომ განსახილველ შემთხვევაში სახეზეა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 25-ე მუხლით განსაზღვრული აღიარებითი სარჩელი, რომელიც ადგენს მოსარჩელის კანონიერი ინტერესის არსებობისას სასამართლოს უფლებამოსილებას აღიაროს (დაადასტუროს) კონკრეტული სამართლებრივი ურთიერთობის არსებობა-არარსებობა, მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ მოსარჩელე მხარე წარადგენს აღნიშნული გარემოების დამადასტურებელ უდავო მტკიცებულებებს. ამდენად, აღიარებითი სარჩელის სპეციფიკურობა გამომდინარეობს იქიდან, რომ სასამართლო უდავოდ დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებებისა და მტკიცებულებების საფუძველზე მხოლოდ აღიარებს (ადასტურებს) კონკრეტული სამართალურთიერთობის არსებობა-არარსებობის ფაქტს. განსახილველ შემთხვევაში, სასამართლოს მიაჩნია, რომ სსიპ შემოსავლების სამსახურის მიერ წარმოდგენილი მტკიცებულებები, საქმეზე დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებები არ ქმნიან მოპასუხე იურიდიული და ფიზიკური პირების ცრუმაგიერ პირებად აღიარებისა და შესაბამისად, სარჩელის დაკმაყოფილების საფუძველს.

ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე სასამართლოს მიაჩნია, რომ განსახილველ შემთხვევაში არ არსებობს სსიპ შემოსავლების სამსახურის სარჩელის დაკმაყოფილების ფაქტობრივი და სამართლებრივი საფუძვლები, ამდენად, სსიპ შემოსავლების სამსახურის სარჩელი შპს „ე-----“ (ს/კ 4-----), მ-----ის (პ/ნ 0-----), გ-----ს (პ/ნ 0-----) და გ----- (პ/ნ 2-----) საქართველოს საგადასახადო კოდექსის 246-ე მუხლის შესაბამისად, ერთიმეორის ცრუმაგიერ პირებად აღიარების თაობაზე არ უნდა დაკმაყოფილდეს უსაფუძვლობის გამო.

7. საპროცესო ხარჯები:

7.1. საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 55-ე მუხლის მეორე ნაწილის თანახმად, სარჩელზე უარის თქმისას სასამართლოს მიერ გაწეული ხარჯები გადახდება მოსარჩელეს სახელმწიფო ბიუჯეტის სასარგებლოდ.

„სახელმწიფო ბაჟის შესახებ“ საქართველოს კანონის 5.1. „ლ“ მუხლის საფუძველზე, მოსარჩელე სსიპ შემოსავლების სამსახური გათავისუფლებულია საერთო სასამართლოებში განსახილველ საქმეებზე სახელმწიფო ბაჟის გადახდისაგან.

სარეზოლუციო ნაწილი:

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიამ იხელმძღვანელა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 1.2.; მე-2; მე-12; მე-13; 26¹.3.; 25-ე მუხლებით, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 257-ე; მე-8; 55-ე; 243-ე; 244-ე; 364-ე; 369-ე მუხლებით, და

გ ა დ ა წ ყ ვ ი ტ ა:

1. სსიპ შემოსავლების სამსახურის სარჩელი არ დაკმაყოფილდეს;
2. გადაწყვეტილება შეიძლება გასაჩივრდეს სააპელაციო წესით, თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატაში (ქ. თბილისი, გრიგოლ რობაქიძის გამზირი №7^ა), სააპელაციო საჩივარი შემოტანილ უნდა იქნეს თბილისის საქალაქო სასამართლოში (ქ. თბილისი, დავით აღმაშენებლის ხეივანის მე-12 კმ, №6) 14 დღის ვადაში გადაწყვეტილების ასლის მხარისათვის გადაცემის მომენტიდან;

მოსამართლე:

ნათია ტოგონიძე